

Bobbie Peers

KRYPTOPORTÁL

≡ KNIHA ZLIN

Kryptoportál

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Bobbie Peers
Kryptoportál – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

KRYPTOPORTÁL

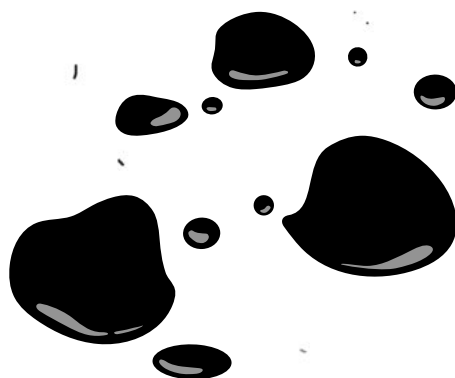
Bobbie Peers

≡ KNIHA ZLIN

KRYPTOPORTÁL

Bobbie Peers

2018

Muzeum historie vědy, Oxford

Ámos Boulík přitiskl čelo na skener vedle výtahu.

Chystal se obejít ještě poslední kolečko a vyrazit domů. Musel teď dávat obzvláštní pozor. Objekt, který se nacházel dole ve sklepě, k nim ve vší tajnosti přesunuli z jakéhosi bunkru v Londýně a uložili ho do mimořádně zabezpečeného trezoru u nich v muzeu.

Přes čelo mu přelétl zelený laserový paprsek a výtah se s cinknutím otevřel. Ámos nastoupil a dveře za ním zaklaply.

Když se znovu otevřely, Ámos se nacházel hluboko pod zemí. Pokračoval temnou chodbou a zastavil se před bytelnými pancéřovými vraty z oceli. Nevšiml si postavy, která se za ním nehlučně objevila.

Přiblížil čelo k dalšímu skeneru.

„Vítejte,“ pronesl příjemný počítačový hlas.

„Díky, Belindo,“ odpověděl Boulík.

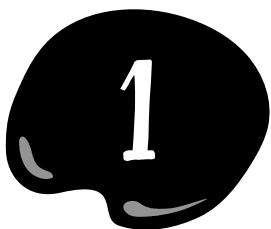
Dveře se otevřely s tichým *vžum*.

Ámos se už chystal vejít do místnosti, ale vtom se zastavil. Náhle jako by si uvědomil, že není sám. Zvolna se otočil a uviděl, že se k němu blíží jakási postava.

„Ne...“ zašeptal Ámos a zvedl ruce na obranu. „To není možné. Ty už jsi po smrti...“

Vrtěl hlavou a couval přitom do temné místnosti.

Postava vešla za ním a zavřela za sebou dveře.

William zaváhal.

Zůstal stát za oponou. Pohlédl na vystresovanou dámu se sluchátky, přešlapující kousek od něho. Naznačila mu, že je řada na něm a že má vykročit na jeviště. William zvenku uslyšel potlesk, lidi vykřikovali jeho jméno.

Ani v nejdivočejších představách by ho nenapadlo, že se někdy ocitne v takové situaci. On, který musel prožít většinu života pod tajným jménem na tajné adrese. Teď bylo rázem všechno vzhůru nohama. Skoro všichni zničehonic věděli, kdo je, nebo každopádně aspoň zaslechli jeho jméno. A dnes večer měl vystoupit v celostátní televizi. Připadalo mu to naprosto praštěné.

„Willieme Wentone... kdepak tě máme?“ uslyšel ze scény hlas moderátora. „Nejspíš vzadu objevil nějakou šifru, kterou nejdřív musí vyřešit.“

Publikum se zasmálo.

Někdo začal skandovat jeho jméno: „Wil-li-am... Wil-li-am...“

Další se přidali a brzy už stovky lidí sborově vyvolávaly: „WIL-LI-AM... WIL-LI-AM... WIL-LI-AM...“, diváci tleskali do rytmu a dupali do podlahy.

Žena se sluchátky zamířila k němu. Tvářila se nespokojeně. William se zhluboka nadechl a protáhl se otvorem v oponě na jeviště. Zarazil se, protože mu do obličeje zasvítilo ostré světlo, a uslyšel, že publikum propuklo v hlasitý jásot. Pokusil se rozhlédnout, ale silné reflektory ho úplně oslnily.

„Tudy!“ zvolal moderátor.

Jenže jakmile William vykročil, noha se mu zapletla do kabelů na podlaze a spadl na zem.

Diváci zalapali po dechu.

Ale jeden člověk se rozesmál.

William ten smích okamžitě poznal. Byl to Vektor Hansen. Nejzahořklejší muž v Norsku, samozvaný génius a superkryptolog. A teď se tak ukrutně chechtal, že to znělo, jako by ho někdo škrtil.

William se vymotal z kabelů a vyškrábal se na nohy.

„Doufám, že jsi pojištěný,“ vtipkoval obtloustlý moderátor, přicupital k němu a pomohl mu vstát.

William zmateně vzhlédl k Ludovi Kvedlovi, který v širokém úsměvu cenil zářivé, čerstvě vybělené zuby. Moderátora Luda neviděl od té doby, co uváděl výstavu Nemožnosti. William tehdy vyřešil šifru, která mu obrátila život naruby.

Ludo ho dovedl k pohovce. Vektor Hansen se přestal smát, jakmile se jejich pohledy setkaly. Náhle zvážněl a vztekle na Williama upřel přimhouřené oči.

„Posaď se,“ vyzval Ludo Williama vesele a pomohl mu na pohovku vedle Vektora, který se odsunul, jak nejdál mohl.

Ludo vklouzl za psací stůl a uvelebil se na svou moderátorskou židli. Chvilí tak zůstal sedět a jen se na ně usmíval.

William cítil teplo z rozpálených reflektorů u stropu. Rozhlédl se po dvou kamerách, které popojížděly na podlaze před nimi. Jedna mířila přímo na něj. Po straně jeviště viděl sám sebe na obrazovce. Vždycky míval světlou kůži, ale v prudkém světle vypadal obzvlášť bledý. Jeho husté blondaté vlasy byly v záběru kamery skoro bílé.

„Jaký je to pocit, Williame... ocitnout se vedle muže, kterému jsi před několika měsíci způsobil tak ohromnou újmu?“

William pohlédl na Vektora, který seděl vedle něj se založenýma rukama, nohu přes nohu, a celým tělem dával najevo znechucení.

Způsobovat komukoli jakoukoli újmu William nikdy neměl v plánu.

„Jaký je to pocit?“ opakoval Ludo netrpělivě a pohlédl do hlediště.

„Já nevím,“ vykoktal William nejistě. „Neměl jsem v úmyslu tu šifru vyřešit.“

„ŽVÁSTY!“ vyprskl Vektor, až mu od pusy odlétly sliny. „Určitě jsi řešení znal předem. Někdo ti ho musel prozradit!“

Williamu nenapadalo, co říct na svou obranu, a tak mlčel.

„Je to pravda, Williame? Znal jsi řešení předem?“ navázal Ludo a pochybovačně si přejel po bradě baculatým ukazováčkem. „To je dost vážná věc.“

„Ne... řešení jsem neznal,“ koktal William a zadíval se do publika, které napětím ani nedutalo. „Opravdu. Nic jsem nevěděl. Prostě se to stalo.“

„Lže, až se mu od pusy práší,“ vykřikl Vektor a vyskočil z pohovky. „Jako když tiskne. Má rozšířené zorničky. To je jasná známka lháře!“ Vektor nadskakoval před Williamem a dlouhým ukazováčkem mu šermoval před obličejem.

„Možná je jenom nervózní?“ namítl Ludo.

„Není nervózní. Ten kluk naprosto postrádá emoce,“ křičel Vektor.

Až teď William pocítil, že se ho začíná zmocňovat vztek. Věděl už předem, že to s Vektorem bude těžké. Ale aby ho obviňoval, že je bezcitný lhář?

Uvědomil si, jak se mu zrychlil tep. Nesmí se Vektorem nechat vyvést z míry.

„Ale abychom pro samou legraci nezapomněli, proč jsme vlastně tady,“ zvolal Ludo a vyskočil ze židle. „Jste připravení se do toho pustit?“ Diváci začali divoce tleskat.

„Jsi připravený přijmout výzvu?“ ukázal Ludo na Williama.

„No, jo...“ zakoktal William.

Žena se sluchátky přivezla na jeviště kruhový stůl na kolečkách. Stál na něm rozměrný stříbrný podnos s poklopem. William přemýšlel, co se pod ním asi skrývá. Mohlo to být cokoli. Zaručeně to nějak souviselo s šiframi.

Ludo pohlédl do publika. „Jste připravení?“ zvolal a mávl na bubeníka ve studiovém orchestru vedle jeviště. Vzduch v rozehřátém studiu rozechvělo dramatické víření bubnu. Diváci znovu zajásali.

„Jste připravení dát Vektoru Hansenovi další šanci?“ křičel Ludo.

Diváci odpověděli ANÓÓÓ! tak hlasitě, až se otřásala podlaha.

Ludo dramatickým pohybem uchopil držadlo poklopu a nadzvedl ho. V televizním studiu všichni zalapali po dechu.

William nemohl uvěřit svým očím. Na podnose před ním leželo cosi, co poznával. Dvě kartonové bedny, velké jako krabice na boty. William ovšem nezářel na ně, ale na obrázek, který na nich byl natištěný. Zachycoval podlouhlý kovový válec, hodně podobný Nemožnosti. Nad ním si přečetl nápis z výrazných rudých písmen: *Složitost*.

„Vidíš, co to připomíná?“ zvolal Ludo a usmál se na Williama.

Zvedl jednu z krabic, aby ji uviděli i diváci.

„Tohle bude od zítřka k dostání v každém hračkářství po celé zemi,“ prohlásil a v publiku to nadšeně zašumělo.

„Ale...“ zakoktal William.

Nemohl tomu uvěřit. Dětská verze Nemožnosti. Chtěli, aby s Vektorem Hansenem závodil, kdo dřív vyřeší hlavolam, který se má prodávat v hračkářství.

Pohlédl na Vektora Hansena. Ten seděl na konci pohovky a šklebil se.

„Máte zájem sledovat dva nejlepší řešitele šifer v Norsku, možná na celém světě, jak soutěží o to, kdo si rychleji poradí se Složitostí?“

Diváci propukli v ohlušující jásot.

Ludo Kvedla zvedl ruce na znamení, že se mají utiшит. Potom se otočil k Williamovi. „Co říkáš, Williame? Jsi připravený?“

„Ale to není opravdové,“ protestoval William.

„Bezva,“ zarazil ho Ludo. „A co říkáte vy, Vektore?“

Vektor Hansen si strhl koženou bundu, pohodil culíkem a vykřikl: „TO SI PIŠTE, ŽE JSEM PŘIPRAVENEJ!“

„Pravidla jsou jednoduchá,“ pokračoval Ludo. „Kdo hlavolam vyřeší jako první, vyhrává.“

Vektor kývl na dámu se sluchátky. Ta otevřela krabice a položila obě Složitosti na stůl. Ludo zvedl ruku ve startovacím gestu a pohlédl do publika. Potom se otočil k Williamovi s Vektorem.

„TŘI...“ spustil. „... DVA... JEDNA!“

Vzápětí rukou máchl a ozvalo se hlasité zadrnčení zvonku.

Vektor bleskurychle chňapl po bližším válečku.

William udělal totéž. Okamžitě ucítil, že Složitost není stejně kvalitní jako Nemožnost. Některé součásti měla z umělé hmoty a byla mnohem lehčí. Ale to ještě nemuselo znamenat, že bude také snadné ji vyřešit.

Podíval se na Vektora, který už pilně pracoval. Jeho dlouhé prsty se pohybovaly ohromnou rychlostí a otáčely válečkem sem tam. Vektor se tak zabral do práce, až mu z koutku úst začal vytékat dlouhý čúrek slin.

William zavřel oči a soustředil se jako vždycky, když chtěl vyřešit nějakou šifru. Porazit Vektora by nemělo být zvlášť těžké. Chvilí jen seděl a čekal.

Potom to ucítil.

Onen zvláštní pocit, který se vždycky objevil nejdřív v břiše. Mravenčení začínalo pokaždé tam a potom se rozšířilo podél páteře a do rukou. Totéž se stalo i teď.

Jako by všechno kolem něj zmizelo.

Nevnímal nic než váleček ve svých rukou. Ten zazářil, potom se rozložil a jednotlivé části se před Williamem vznesly do vzduchu. William věděl, že se to neděje doopravdy. Viděl to jen on; luridium, které měl v těle, mu tak pomáhalo udělat si představu o šifrách, které řešil.

Jeho ruce se pustily do práce.

Rychleji a rychleji.

Otáčel jednotlivými díly válečku dechberoucím tempem. William se podíval na Vektora Hansena, který seděl na samém okraji sedačky a snažil se, jako by šlo o život.

Vtom William ucítil, že se mu hřejivý pocit z rukou vytrácí. Dala se do něho zima. Sklopil oči.

Něco bylo špatně.

Neovladatelně se mu roztřáslы prsty, skoro nedokázal Složitost udržet, a záře, která ho ještě před okamžikem obklopovala, zmizela.

Něco bylo hodně špatně.

Zatmělo se mu před očima a rozklepal se po celém těle.

A potom se ruce zastavily.

Snažil se soustředit, ale jako by ztratil kontrolu nad svým tělem. Dlaně měl tak studené, že je skoro necítil.

Váleček mu z nich vyklouzl a jako ve zpomaleném filmu dopadl na zem. William zděšeným pohledem sledoval, jak naráží na parket a tříští se na kusy.

Zůstal sedět a vyjeveně zíral na součástky na podlaze před sebou.

Složitost se rozbila.

William zvedl oči a rozhlédl se po divácích. Viděl, že lidi v sále k sobě naklánějí hlavy a povídají si, ale slyšel jen hučení jako v obřím včelím roji. Ucítil závrať a chytil se za hlavu. Potom se podíval na Vektora Hansena, který svou Složitost vítězoslavně zvedl do vzduchu.

Vyřešil ji.

Poskakoval kolem jako potrhlý klokan a jásal:

„VYHRÁL JSEM! VYHRÁL JSEM! PORAZIL JSEM WILLIAMA WENTONA!“

William té noci ani na vteřinu nezamhouřil oka.

Teď seděl u kuchyňského stolu a cítil, jak je unavený.

Máma stála zády k němu a smažila palačinky. Zadělávala na palačinky vždycky, když bylo Williamovi pod psa. Podíval se na noviny složené na stole. WILLIAM WENTON: NENÍ AŽ TAK GENIÁLNÍ, stálo velkými písmeny na titulní straně. Pod tím byl obrázek přešťastného Vektora Hanse na v televizním studiu, jak vítězoslavně drží nad hlavou Složitost, zatímco William sedí zaraženě na pohovce.

„Tady máš... vezmi si, kolik chceš,“ postavila před něj máma talíř s hromadou palačinek. „Jak ti je?“

William pokrčil rameny. Nevěděl, co je horší, jestli prohra v soutěži, kde všichni očekávali, že vyhraje, nebo pocit ztráty kontroly nad vlastním tělem. Celou noc se snažil luštit nové šifry a luridium fungovalo jako obvykle. Všechno vyřešil. Co se vlastně v tom studiu stalo? Proč se tak roztřásl po celém těle? A co mu zabránilo vyřešit tu pitomou Složitost?

Máma si všimla novin na stole. Popadla je a strčila je do hromady starého papíru na kuchyňské lince. Potom se otočila k Williamovi a chvíli se na něj dívala, zřejmě nevěděla, co ještě říct nebo udělat.

Trhla sebou, když se z chodby ozvala strašlivá rána, jako by někdo shodil ze schodů obrovské piano.

„Začíná se do toho dostávat,“ usmála se omluvně.

Očividně se jí ulevilo, že může konečně mluvit o něčem jiném.

„Hm,“ zamručel William a sklopil oči k palačinkám.

Potom se ozvalo další *buch*, následované hlasitým *křach*. Máma pospíchala do chodby.

„Všechno v pořádku?“ uslyšel ji William.

„Ale jo... je to jenom otázka kalibrace,“ odpověděl táta přehnaně optimistickým hlasem.

„Nepotřebuješ pomoci?“ zeptala se máma.

„Ale ne. Všechno v pohodě!“ prohlásil táta tvrdohlavě. Následovalo několik nárazů a zvuků, jako když se něco drtí.

„Mně se ta váza stejně nikdy nelíbila,“ zamumlala máma a zacouvala zpátky do kuchyně.

Potom se ve dveřích objevil i táta.

„Ahoj Williame...,“ bylo jediné, co stačil říct, než se jednou rukou zachytil o dveře a praštil se jimi přímo do obličeje.

William se musel usmát. Zůstal sedět a čekal.

Potom se dveře znovu rozrazily a táta vpochodoval do kuchyně. Měl na sobě cosi, co se na první pohled podobalo kovovým chůdám připevněným na vnější strany nohou. Sahaly mu od boků až k chodidlům a suchými zipy byly připnuté ke kotníkům a stehnům. I na rukou měl stejné zařízení: od ramenou až po zápěstí se mu táhly dvě kovové tyče.

Táta nekontrolovaně máchal rukama kolem sebe, ale pohled pevně upíral na volnou židli vedle mámy.

„Tohle zvládnou,“ procedil skrze zaťaté zuby a odhodlaně natáhl ruce k židli.

Věc, kterou měl na sobě, se nazývala exoskelet. William věděl, že předpona *exo* je řecká a znamená *na vnější straně*. Znal spoustu přírodovědných pořadů o zvířatech, která mají kostru na vnější straně těla. Například brouci.

Tátův exoskelet jim přivezli domů před několika týdny a byl speciálně navržený Institutem posthumánního výzkumu. William doufal, že institut posílá něco pro něho, a dost ho zklamalo, když na velkém balíku uviděl tátovo jméno.

V doprovodném dopisu se psalo, že skelet představuje nový prototyp, který má táta otestovat. Skelet by měl umožnit právě lidem, jako je on, pohyb bez vozíku.

Táta ho ze začátku odmítal. Nechtěl mít s exoskeletem ani s institutem nic společného a chystal se poslat balík obratem zpátky. Ale mámě se nakonec podařilo ho přemluvit, aby zařízení nejdřív vyzkoušel. Teď toho možná trochu litovala. Vypadalo to totiž, jako by se jejich domem prohnalo stádo splašených bizonů.

Táta dusal po kuchyňské podlaze a se zařinčením naboural do lednice. Zapotácel se a zarazil se o linku, lednice se nebezpečně kymácela.

„To půjde... ono to půjde,“ řekl a chytil se kuchyňských záclonek.

Dveře lednice se otevřely a vyletěla z nich krabice mléka. Mléko se rozlilo po podlaze, takže bylo pro tátu ještě těžší udržet se na nohou.

„Já to utřu,“ řekla máma.

Táta pustil záclonu a pohlédl na Williama přísnýma, ale usměvavýma očima.

„Jak je?“ zeptal se napjatým hlasem a s nataženýma rukama klopýtal ke stolu.

„Fajn,“ zalhal William a položil si na talíř další palačinku.

Táta přistál vedle něho.

„Mmmm... palačinky,“ zaradoval se, nabral si z hromady tři a pleskl je rovnou na podlahu.

„Chceš pomoci?“ nabídl se William ochotně.

„Není třeba. Asi dneska palačinky vynechám,“ odpověděl táta. „Stejně jsou moc placaté.“

Usmál se a chvíli tiše seděli, zatímco máma vzala další palačinku a opatrně ji tátovi položila na talíř. Táta se chystal protestovat, ale ona zamítavě zvedla ruku.

„Potřebuješ jíst!“ prohlásila rozhodně. „Uvědom si, kolik spálíš kalorií, když na sobě máš ten krám.“

Táta vzdychl a nabral si ze sklenice lžičku marmelády. Většinu rozmatal po stole, ale podařilo se mu troškou strefit na palačinku. Potom zvedl oči a na chvíli se zadíval na Williama.

„S tím, co se stalo včera, se netrap. My víme, že v luštění šifer jsi nejlepší na světě. To všichni ostatní jsou hlupáci,“ řekl a přinutil se k polovičatému úsměvu.

Z nějakého důvodu bylo příjemné slyšet ho tohle říkat. Jeho, který ještě před rokem tak nesnášel šifry, že Williamovi zakazoval je řešit.

„Bez překážek nerosteme,“ pokračoval táta. „Jen se podívej na mě.“ Rozhodil mechanickýma rukama, až málem spadl ze židle.

William se pousmál.

Ale potom táta nasadil vážný výraz. Naklonil se k Williamovi, jako by se chystal pronést něco hrozně tajného a hrozně důležitého.

„Naše schopnosti nás někdy můžou zavést do situací, na které ještě nestačíme,“ řekl skoro šeptem.

„Jak to?“ zeptal se William.

„Chci říct, že když se situace začne komplikovat, neznamená to ještě nutně nějakou tragédií. Taky to může znamenat, že se právě v něčem zlepšujeme. Že se učíme. A sílíme.“

Táta se krátce odmlčel a pokračoval: „Pamatuj si, že jsi silnější, než si myslíš, Williame.“

„Co tím chceš říct?“ nechápal William.

„Na to budeš muset přijít sám,“ odpověděl táta, vzal si kousek palačinky a vzápětí si ho plácl na obličej.

William se zadíval na svou palačinku. *Chce se toho víc naučit. A zesílit.* Ale jak to má udělat, když už není v institutu?

Máma mu snad četla myšlenky. „Ozval se ti poslední dobou dědeček?“ obrátila se k němu tázavě.

William zavrtěl hlavou.

Rodiče si vyměnili rychlý pohled. Jako by věděli něco, co on nevěděl.

„Co je?“ zeptal se.

„Nic,“ řekl táta.

William se podíval na mámu.

„Co je?“ zopakoval.

Četl jí v očích, že má na srdci něco, o čem by mu ráda pověděla.

„Williame... je tu jedna věc, kterou bys měl vědět... o dědečkovi,“ začala pomalu.

„A jaká?“ narovnal se William. „Vy jste s ním mluvili?“

„Ne,“ odpověděla máma. „Neozývá se nám... a o to mi právě jde.“

„O co?“

„Že se nám neozývá,“ zdůraznila a odmlčela se. „On je prostě čas od času takový.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se William.

„Na dědečka se nedá vždycky tak úplně spolehnout,“ odpověděla máma. „Ne že by mu na nás nezáleželo. Ale někdy ho tolik pohltí práce, že zapomene na všechny okolo. Hlavně na svou rodinu.“ Pokusila se usmát.

William na ni zůstal hledět.

„Chceš říct, že na mě zapomněl?“ zeptal se.

Máma zavrtěla hlavou. Měkce položila svou ruku na jeho.

„Jenom říkám, že někdy bývá trochu... mimo. Že se ztrácí ve svém vlastním světě. A pak nemívá pojem o čase.“

Máma se podívala na tátu a pak zase upřela oči na Williama.

„Nepochybuju, že ti připadá jako ten nejúžasnější dědeček na světě. Ale jsi dost starý na to, aby ses dozvěděl, že často slibuje věci, které nedodrží.“

William stáhl ruku k sobě.

Co se mu to máma snaží říct?

Hrozí nebezpečí, že se nebude smět vrátit do institutu?

Učitel Humburger stál s rukama v bok a měřil si třídu svýma kočičíma očima.

William skepticky pohlédl na jeho mohutné břicho, které se proti nim hrozivě tyčilo. Skoro jako by slyšel, jak to v něm tiká před explozí, která je všechny smete.

„Mají všichni hotový úkol?“ zeptal se učitel a přimhouřil oči, až skoro zmizely.

Dvacet hlav najednou přikývlo.

Až na Williamovu.

„Williame? Máš se i ty čím pochlubit?“ zeptal se Humburger. „Nebo tě příliš zaměstnává ztrapňování se v přímém přenosu...?“ Vyrazil ze sebe krátký smích, který skončil stejně rychle jako začal.

Učitel Humburger Williama nikdy neměl v lásce. Neměl v lásce žáky, kteří byli chytřejší než on sám. A očividně se mu nelíbilo, že se William proslavil jako nejlepší řešitel šifer na světě.

Jako by pro Williama i tak nebylo dost strašné, že je zpátky ve své bývalé třídě v Norsku, daleko od institutu. Navíc musel hodinu za hodinou trpět s učitelem Humburgerem. Ten byl protivnější než kdy dřív a Williamovo vystoupení v televizi mu pochopitelně neušlo.

„Viděli všichni, co William včera předvedl na kamery?“ zvolal na celou třídu. Ostatní přikývli.

„Skvělé,“ prohlásil Humburger a upřel na Williama škodolibý pohled. „No tak co, splnil jsi zadání? Máš s sebou nějaký volnočasový projekt?“

William sklopil oči.

Pochopitelně zadání splnil. Projekt dokončil už dávno. V tašce si přinesl mechanického kraba, jednu z nejúžasnějších věcí, jaké za dlouhou dobu sestrojil. Ale nijak zvlášť netoužil ho předvádět. Po tom, co se stalo v televizním studiu, nechtěl předvádět nic. Ze všeho nejradši by se schoval doma, za zamčenými dveřmi svého pokoje.

A už nikdy nevylezl.

„Ty opravdu nemáš *vůbec nic*?“ Učitel Humburger se kočičími kroky přiblížil k Williamovi.

William vzhlédl k Humburgerovu objemnému pupku, který se mu tyčil přímo před obličejem jako hrouda žele navlečená v košili.

„Ale jo, něco má! Má to v tašce,“ ozvala se pihovatá spolužačka, která seděla hned za Williamem. Ukázala na krabici od bot, která Williamovi vyčnívala z tašky. Červeným lihovým fixem na ní bylo napsáno *Projekt*.

„Něco *má*...“ zopakoval Humburger zklamaně a na okamžik to vypadalo, že potlačuje kyselé žaludeční šťávy, které mu stoupily až do krku. Odkášlal si. „Tak ukaž!“

„Teď?“ zeptal se William.

„Okamžitě,“ vyštěkl učitel netrpělivě a natáhl brunátnou ruku.

William trochu zaváhal, pak se shýbl a vyndal krabici z tašky.

„Krabice od bot... jak originální,“ pronesl učitel Humburger kousavě.

„Určitě bude něco uvnitř,“ vysvětlovala pihovatá spolužačka. „Je na ní napsáno *Projekt*.“

„Je něco uvnitř?“ zavrčel Humburger.

William přikývl.

„Tak ven s tím,“ přikázal učitel.

William sundal víko a odložil ho vedle krabice. Opatrně vytáhl mechanického kraba a postavil ho na stůl.

„Myslím, že toho moc nevydrží, ale...“ víc nestihl říct a učitel Humburger už kraba popadl.

„A co si myslíte, že to je?“ zvolal a zvedl kovový předmět, aby jej viděla celá třída.

„Vypadá to jako taková ta věc, co se s ní masíruje pokožka hlavy;“ nadhodila jedna z holek a narovнала si veliké brýle. „Máma má něco podobného.“

„Je to něco, čím se masíruje pokožka hlavy, Williame?“ pohlédl na něj Humburger.

William zavrtěl hlavou. Cítil, že rudne. Proč ho učitel nemůže nechat na pokoji?

„Nějaké jiné návrhy?“ zeptal se Humburger a vrátil se ke katedře.

„Je to dron,“ hádal baculatý kluk s blondatými kudrnami. „Mechanický chobotnicový dron.“

„Williame?“ zvolal Humburger. „Je dron správná odpověď?“

„Ne...“ řekl William. „Nebo svým způsobem ano... mohl byste mi ho už vrátit?“

Cítil, že začíná být podrážděný. Nestál o další záchvat jako včera.

„Jistěže ti to vrátím...,“ odpověděl učitel Humburger, „... ale až nám ukážeš, co to je. Pojď sem!“

William zaváhal.

„Nemusíš pospíchat... ale chci tě tu mít OKAMŽITĚ!“ zasyčel Humburger, teď už v obličejí celý brunátný. Po čele mu stekla kapička potu až na špičku nosu.

William vstal a došel ke katedře.

„Postřeh,“ zavolal Humburger a kraba po něm hodil.

William ho jen taktak stačil zachytit, aby nespádl na zem.

„Otoč se a koukej nám jasně a hlasitě vysvětlit, co jsi to vyrobil.“

William se obrátil ke třídě. Po dobu, kterou strávil v institutu, zdejší spolužáky nijak zvlášť nepostrádal. A měl za to, že oni jeho také ne. Někteří se zlomyslně šklebili, pár dalších se tvářilo upřímně zvědavě.

„Je to mechanický krab...,“ začal a zvedl kraba. „Dokáže sám chodit. Umí se kutálet a taky pískat.“

„PÁÁÁÁÁNI... to zní naprosto fantasticky, Williame,“ přerušil ho Humburger. „Pískající krab. Řekl bych, že to nebude zrovna vynález, který

spasí svět.“ Oblouštělý obličej se mu zkroutil v křečovitém úsměšku. „Tak nám ho předved.“

„Můžu to zkusit,“ řekl William poslušně.

Položil kraba na katedru a stiskl mu tlačítko na zádech.

Krabík zůstal stát, ani se nepohnul. William ho trochu popostrčil prstem. Ale nic se nedělo.

„Výborně, Williame,“ rozřehtal se Humburger. „Vyrobil jsi sochu mechanického kraba.“

Kdosi ve třídě se zasmál. Jeden vysoký, hubený kluk, oblíbenec učitele Humburgra, se zalykal smíchy tak nuceně, až se William skoro sám začal usmívat.

Znovu pohlédl na kraba. Ze všeho nejraději by ho popadl a utekl.

„Neřekl bych, že...“ začal, ale zarazil se, protože krabík náhle pohnul nožičkami a cupitavě vykročil po katedře. Broukal si přitom anglickou hymnu. Třídou to zašumělo.

„Chyť ho! Vždyť spadne,“ zvolala jedna spolužačka a ukázala na kraba, který se plnou rychlostí hnál ke hraně stolu.

„Počkej,“ zarazil ji William.

Jakmile se krab přiblížil k okraji, prudce se zastavil a změnil směr.

„Pozná, kdy se má otočit,“ vysvětloval William a rozhlédl se po třídě.

Zdálo se, že to na mnohé spolužáky udělalo dojem, a tak se teď cítil trochu líp.

„Skvělé, takže umí pískat a otáčet se. Ale to zvládneme všichni. Co dokáže ještě?“ ucedil učitel Humburger. Podíval se na hodinky. „Na každou prezentaci máme tři minuty. Zbývá ti ještě minuta, abys nám předvedl něco, co nebude naprosto zoufale nezáživné.“

Učitel Humburger očividně příliš neoceňoval, že Williamův projekt opravdu funguje.

„Ještě umí lézt po stěnách,“ řekl William.

„Lžeš,“ zvolal učitel, až se mu roztřásl mohutný pupek.

„Je to pravda!“ William teď pocítil chuť úspěchu a chtělo se mu předvést třídě všechno, co krabík dokáže.

Položil kraba na zem a ten vykročil, načež narazil na zeď. Zastavil se a trkal do ní hlavou jako býček. Učitel Humburger se zaradoval.

„To je mrzuté,“ ušklíbl se. „Vypadá to, že nefunguje. Takže nesplněno...
DALŠÍ.“

Najednou to třídou znovu zašumělo.

„Podívejte!“ zvolala jedna z holek a ukázala na kraba.

Ten už byl uprostřed zdi.

„Má v bříše elektrostatický generátor,“ vysvětloval William. „Funguje to stejně, jako když si jezdíte balonkem po vlasech a pak ho přilepíte na zeď.“

Celá třída upřeně pozorovala kraba, který řápal po zdi až nahoru. Tam se na chvíli zastavil a vyrazil dál po stropě.

„Tohle předtím nedělal,“ zamumlal William.

„Co?“ zeptal se Humburger.

„Nechodil po stropě,“ odpověděl William.

„Vážně ne?“ zvolal učitel Humburger. „Tím pádem nedělá, co má? Takže nesplněno.“

Třída sledovala krabíka, jak pobíhá po stropě sem a tam. Robůtek narazil do lampy, změnil směr a zastavil se přímo nad učitelem Humburgerem.

„Co teď?“ zeptal se učitel Humburger nejistě.

„Ehm,“ zarazil se William. Sám si nebyl úplně jistý. „Teď čeká.“

„Čeká...,“ opíčil se učitel Humburger a našpulil slimákovité rty. „Čeká na co? Na vánočního skřítku?“

Třída se zasmála.

„Na pokyny,“ improvizoval William. Snažil se, aby to znělo co nejpersvědčivěji.

„Já mu dám pokyny,“ pravil Humburger.

Vzal smeták opřený o zeď a koncem násady do kraba šťouchl.

„Drží tam hrozně pevně. To není dobré. Mohl by zničit omítku,“ vyštěkl skrz zaťaté zuby. „Takže nesplněno!“

„Moment,“ zarazil ho William.

„Moment cement,“ opíčil se učitel Humburger křečovitě a šťouchl do krabího krunýře násadou koštěte ještě silněji.

Náhle se krab odlepil ze stropu a zřítíl se Humburgerovi přímo na hlavu. Třída překvapeně zalapala po dechu.

„Au... au... au, útočí na mě!“ zvolal učitel Humburger. „Kam se poděl?“ Vyděšeně se rozhlížel, držel se za hlavu a vrávorál po třídě. Skoro to vypadalo, že se chystá omdlít.

„Tamhle je,“ zvolal jeden z kluků a ukázal na krabíka, který se hnal po podlaze směrem ke knihovničce.

„Udělám z něj sekanou,“ zaječel Humburger.

Se smetákem pozvednutým jako meč se pustil za krabem. Vrhł se k němu a máchl po něm. Krab kličkoval po podlaze, potom vklouzl pod knihovnu a zmizel.

„Stůj, ty pitomá potvoro,“ zahřímal Humburger a natáhl se po něm.

Násada smetáku narazila do knihovny a zlomila se.

„Podívej se, co udělal,“ vykřikl učitel Humburger a odhodil zničený smeták. Ten proletěl vzduchem a těsně minul hlavu jedné z holek, která se sotva stačila přikrčit. „To je svévolné poškozování školního majetku.“

Učitel se vrhl na podlahu, strčil ruku pod knihovnu a usilovně se snažil kraba nahmatat.

„To mi nepřipadá jako moc dobrý nápad,“ varoval ho William. „Může dostat strach, a pak...“

Jenže bylo pozdě.

Učitel Humburger zakvičel, jako by ho na nože bral, odkutálel se od knihovny a horečně třepal rukou. Krabík mu zatnul obě klepeta do ukazováčku a zůstal na něm viset.

„Sundejte to ze mě! SUNDEJTE TO ZE MĚ!“ křičel Humburger. „Zase útočí. Je naprosto nepřítel!“

Pak praštil krabíkem o podlahu, až se mu odlomil kus krunýře.

„Počkejte,“ zvolal William zoufale a vyřítíl se k učiteli. „Nehýbejte se, já ho chytím.“

Ale učitel Humburger se dál válel po podlaze a narážel do židlí a stolů. Ve třídě zavládla panika. Jedna z holek začala pištět a vylezla na lavici.

„Dejte to pryč!“ ječel učitel a trásl krabem jako hadrovým maňáskem.

„Tak se přestaňte hýbat!“ zavolal William. Cítil, jak se ho začíná zmocňovat beznaděj.

Učitel Humburger narazil do jedné z knihoven. Vstal a divoce se rozhlédl.

„Kde jsi, ty malá mechanická bestie?“ zaprskal.

William uviděl, že se krabík objevil na podlaze hned za Humburgerem.

„Tamhle je,“ ukázal na něj jeden kluk.

„Kde?“ zvolal učitel a začal poskakovat.

Jednou nohou dupl přímo na kraba a v křehkých kovových součástkách to zachrastilo.

„Já ti ukážu, ty mrňavá plechovko,“ zařval a poskakoval dál.

„Ne, počkejte,“ křičel William. „Nechte toho!“

„Nechám toho, až z něj bude plechová placka,“ vyštěkl učitel Humburger a prskal kolem sebe.

William náhle pocítil známou bodavou bolest v hlavě a ochromující chlad, který se mu začal šířit tělem a pažemi.

Nedokázal se pohnout.

Připadalo mu, že mu brání nějaká neviditelná síla. Síla působící odevšad. Jako by jím procházelo magnetické pole a znemožňovalo mu ovládat vlastní tělo.

Zadíval se na své ruce, které mu náhle připadaly studené jako led. Prudce se roztřásl. Jako by mu celé tělo naplnila ledová voda. Záchvat se podobal tomu, který zažil den předtím v televizi, jen byl mnohem silnější. William pohlédl na učitele Humburgera, který pořád ještě dupal po bezbranném malém krabíkovi.

„Ne...“ bylo poslední, co ze sebe vypravil, než mu všechno zčernalo před očima.

Když se zase vzpamatoval, celá třída stála nad ním a vyjeveně na něj zírala.

„Co se stalo?“ zeptal se William.

Spolužák jménem Eilert zvedl ruku a kamsi ukázal.

William se vyděsil, spatřil totiž učitele Humburgera ležet na jedné z knihoven. Sténal a zřejmě se právě probíral.

„Jak...“ vykřikl William a tázavě se na Eilerta zadíval.

„To ty,“ odpověděl Eilert a nejistě couvl. „Ty jsi ho tam hodil.“

Učitel Humburger náhle otevřel oči a rozhlédl se. Když pochopil, kde je, zařval tak hlasitě, až jedna z holek omdlela.

Pevně se přimkl k vratké knihovně a s očima plnými strachu se zadíval na Williama.

„Ty... jsi... netvor...“ vykřikl.

William ucouvl.

Ostatní ze třídy na něj civěli, jako by byl z jiné planety.

Prudce se otočil a rozběhl se ke dveřím.

William se zastavil na chodníku u školního dvora a lapal po dechu.

Srdce mu prudce bušilo. Vzhlédl k oknu své třídy, odkud na něj zírali všichni spolužáci. Cítil závrať a strach.

Podíval se na své ruce. Záchvat pominul. Tělo měl zase pod kontrolou, ale ještě pořád se bál. Co se to s ním dělo?

Musí ze školy pryč. Pryč od všech těch pohledů. Najít si místo, kde by mohl přemýšlet.

Vykročil.

„Williame...“ zašeptal náhle čísi chraplavý hlas.

William se zastavil a rozhlédl se.

Ve stínu autobusové zastávky o kus dál uviděl jakousi postavu. Stála tak nehybně, až skoro splývala s pozadím. Trochu se hrbila a měla polodlouhé tmavé vlasy, které jí částečně zakrývaly tvář. Nebýt draze vyhlížejícího koženého kabátu, William by si myslel, že je to bezdomovec. Ucítil slabý zápach připomínající spálenou gumu.

„Třeseš se, Williame. Je všechno v pořádku?“ zeptala se ta osoba lámanou norštinou.

„Ano, všechno v pořádku,“ odpověděl překvapeně William. „Odkud víte, jak se jmenuju?“

Možná to byla hloupá otázka, když nedávno vystupoval v celostátní televizi. Ale připadalo mu přirozené se zeptat.